

tidligere Lovforslag var det, at der, saa vidt jeg kan se, ikke kunde tænkes at opstaa nogen som helst Fare for nogen som helst Interesse ved at afskaffe Aktsbeskrivelsen, synes jeg, at man ved at acceptere det foreliggende Lovforslag i alt Fald i den Form, hvori det foreligger, let vil udsætte sig for en saadan Fare.

Det, som foreslaas i Lovforslaget, er jo, at man i Stedet for som nu at afskrive Indlægene og andre fremlagte Dokumenter i Akter skal sammenhæfte Originalerne og deraf danne en Akt, som skal leveres den Part, der vil appellere Sagen. Dette er en meget god og rigtig Tanke i sig selv og vilde fuldt ud kunne accepteres, hvis dens Udførelse ikke medførte den Fare, at den, der bestiller Akten og saaledes derigennem faar Underretssagens Dokumenter udleverede, kunde med eller mod sin Villie sætte Akten over Styr og derved paaføre sin Modpart muligvis uoprettelige Tab. Jeg tænker mig det Tilfælde, at en Mand ved Underretten bliver dømt til at betale en Sum Penge eller til at opfylde en Forpligtelse, og at han appellerer den Sag. Han faar da Akterne udleverede sammenhæftede paa den foreslaaede Maade, og derefter forsvinder Akten. Hvad skal der saa ske? Ja, hvis det er Parten selv, der sætter Akten over Styr, maa han finde sig i, at Underrettsdommen staar ved Magt, og at han ikke faar den omstødt. Men hvis det ikke er Parten selv, men hans Sagfører, der ved Uagtsomhed lader den komme bort, vilde man i mange Tilfælde være alt for streng mod den paagældende Part, hvis Sagfører havde sat Akten over Styr, om man vilde gaa til den Regel, at Underrettsdommen skulde staa ved Magt og henvise ham til den paagældende Sagfører for at faa Erstatning. Hvis det viste sig, at denne ikke var i Stand til at yde en saadan Erstatning, som det kunde komme til at dreje sig om, eller sæt at det drejede sig om noget, som slet ikke kunde omsættes i Penge, saa forekommer det mig, at man vilde bringe vedkommende Part i en meget uheldig Stilling. — Man kunde imidlertid ogsaa tænke sig, at det ikke var vedkommende Part, som appellerede, der forkom Akten, men derimod hans Modpart, som under Appellsagens Gang med eller mod sin Villie forkommer Akten. Hvorledes skal man da stille sig? Hvis man da vil stille sig paa det Standpunkt, at saa maa Underrettsdommen blive staaende ved Magt, fordi Grundlaget for at appellere den er borte, vilde man jo derved gøre Uret mod den uskyldige Part, som ikke havde fore-

taget sig noget som helst til Aktens Bortkommen.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som indbragte Forslaget (P. G. C. Jensen) henviste til, at alle den Slags Vanskeligheder vilde man jo komme ud over derved, at Parterne eller deres Sagførere ved Underretterne kunde fremlægge Genparter af deres Indlæg, saaledes som det allerede nu er omtalt i Forordningen af 1828. Det er meget rigtig; naar man er saa forsigtig, at man fremlægger Genparter af sine Indlæg, saa kunne saadanne Kalamiteter ikke indtræffe, men det ærede Medlem vil vistnok indrømme mig, at det i almindelige Sager er ganske overordentlig sjældent nu om Stunder, at Parterne eller deres Sagførere fremlægge Genparter af deres Indlæg. Man maatte altsaa for at være sikker i sin Sag gaa over til i alle mulige Tilfælde at fremlægge Genpart af sine Indlæg, og det vilde medføre et Skriveri for de paagældende Sagførere, en Konferens for de paagældende Retskontorer, og en Udgift for de paagældende Parter, der muligvis fuldt ud kunde opveje den Besparelse af Tid og Penge, som ved det foreliggende Forslag kunde opnaas for Retskontorerne og de procederende Parter.

Medens jeg altsaa, som jeg nævnedes først, fuldt ud sympatiserer med Tanken i det foreliggende Forslag, tvivler jeg meget om, at denne Tanke er praktikabel i alt Fald i den Form, som her foreligger. Der maatte paa den ene eller anden Maade, hvis man vil gaa den Vej, her er foreslaaet, først og fremmest være foreskrevet bestemte Retsregler for, hvad der skal ske, hvis Akten bliver borte, og bestemte Regler, hvorved den Part, der derved, at Akten er kommen bort, mister sin Adgang til at faa Underrettsdommen prøvet, faar Lejlighed til paa anden Maade at faa denne Underrettsdom prøvet. — Noget andet var det, hvis man kunde gaa den Vej, at Underretten i Stedet for at sammenhæfte de originale Dokumenter med Akten og udlevere dem til den Part, der betaler Akten, gik den Vej, at man sammenhæftede de originale Dokumenter med Akten, saa snart det var givet, at Appel vilde finde Sted, og saa i Stedet for at levere den saaledes dannede Akt til den private Part, sendte den til den overordnede Instans' Kontor. Deraf maatte ganske vist saa følge, at man ikke saaledes som nu, naar man havde med en Appelsag at gøre, vilde være i Stand til at have Akten hjemme paa sit Kontor, og der benytte den til Indlægs Udarbejdelse; man maatte finde sig i den